

по кралевѣ 'заповѣсть' отишелъ на войнѣ. Сега можете оти. (*Отиде, а Графъ-тъ неввселя ходи изъ собѣ-тъ, но сепна ся, като зѣрна Геновева.*)

ПОЗОРИЩЕ IV.

ГРАФЪ-ТЪ И ГРАФИЦА-ТА.

ГРАФИЦА-ТА. (*Щомъ влѣзе, прегръщва Графъ-тъ около вратъ-тъ, и послѣ дълго мълчаніе*). Ахъ послѣдній часть ми є сега тропналь любезнѣйшій супруже! та цветіе-то на младички-тъ вѣнецъ іоще кичи и краси чело-то ми, а ты ищешъ да ма оставишь. — О Боже, пакъ рать! — О Сигфриде любезнѣйшій ми супруже! зеръ си намислилъ да ма оставишь.

ГРАФЪ-ТЪ. А чи зеръ това може да та печали, любезна Геновево, дѣто азъ отваждамъ на поле-то Марсово, и вѣрвѣ по стѣпки-тъ на наши-тъ владѣтель: да ослободѣ отъ непріатели-тъ мило-то ни отечество. — Какъ можешъ да плачешъ за ради това! — Любезна Геновево! скрий отъ мене тѣзи твои нѣжны сълзи изъ твои-тъ очи трѣба да ронѣтъ радостни сълзы: тѣй иди любезна моа! иди на тѣкми, що ми є потрѣбно за пѣть; защо-то догдѣ са съ зори, трѣба да трѣгнѣ съ войнство-то,

ГРАФИЦА-ТА. Не-не, ужасна мисль! — не хуртувай нищо за сѣмваніе — тебе день-тъ не ще откѣсна отъ мене. — Ахъ, А ко є въ зможно, да остане тази ноць вѣчна.

ГРАФЪ-ТЪ. Та ты ма любишь искрено Геновево! но зеръ нежелаетъ, да получѣ лавровъ вѣнецъ накиченъ съ найголѣмѣ славѣ?